

de radikale Teorier fra før 1914 findes opbevaret, og visende dem frem, idet han siger til Folk: Kan I se, de er hele, der er ingen Buler i dem; thi, som det ærede Medlem sagde, vore Teorier blev ikke prøvet i 1914. Nej, thi da blev „vore Teorier“ hurtigst muligt pakket hen og gemt i Servanten, og dermed undgik de at komme i Berøring med Livets haarde Virkelighed. Og saa taler man fra de radikale Partiers Side til Ungdommen og siger: I har ingen Pligt til at værne jert Land og Folk, i alt Fald ingen Pligt, som medfører nogen som helst personlig Risiko; kryb i Skjul, dæk dig, gem dig, lig todt, saa vil Bølgerne gaa hen over dig, du vil ikke blive foragtet nogen Steder, du har Udsigt til at bjærge Livet, til endnu i mange Aar at kunne studere P. Munchs Samfundslære og andre Værker af lignende Betydning. Og endelig kommer vi til Hærens Hovedstyrke, til det danske internationale Socialdemokrati, dem, for hvem Sagen er let, som det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen sagde. Der behøves ingen Overvejelser; frigjort fra Ansvarets Tyngde svinger man sig let paa Agitationens brede Vinger op i Æteren. Og saa saa man her forleden Dag den ene efter den anden af de ærede Herrer Proletarførere staa der-nede og pege harmdirrende op imod denne Bygning og med ædel Indignation i Stemmen tale ud til Folk. Det var de kendte Toner, dem, der altid har haft let ved at vinde Genklang ved den Slags Lejligheder. Man sagde til dem: I er mishandlet, I har det daarligt, men se Militaristerne, se Militarismen her i Landet, den fraadser, vend jer mod dem, vend jer mod denne Militarismes Forsvarere, saa vil alt blive godt — og det høstede naturligvis jublende Tilslutning. De er i Sandhed misundelsesværdige, disse Kolleger, for hvem Sagen ligger saa let, de er misundelsesværdige, de har et saa lydthørt Auditorium, de er misundelsesværdige, de, hvis Vælgere i saa rigt Maal besidder den smukke menneskelige Evne at kunne glemme, at kunne glemme Socialdemokratiets hele Stilling under Krigen, at kunne glemme Gerningerne fra Ansvarets Tid og lytte til Ordene nu fra Agitationens Tid. Sidst kommer saa det ærede Medlem Hr. Schmidt, stille sluttende op, med Glæde nydende dette nationalt værdige Skue af den forenede danske Opposition, der rykker frem med denne Sag som Bannermærke, om hvilken det ærede Medlem sagde, at den gælder den danske Nations Ære. — Og nu gaar alle Elementer i denne

Opposition, alle de, der betyder noget, ud og siger til det danske Folk: Bryd dig ikke om den Snak om Ære, kan du leve af Ære? tro ikke, at din Ære og Anseelse berøres af, at du lægger dig værgeløs hen paa Alfarvej; tro ikke paa, at Ideen betyder noget som helst for et Folk; lyt ikke til Jaurès og til Branting, til disse falske Profeter, nej, lyt til de sande Profeter, til Stauning, Borgbjerg, L. Rasmussen og P. Munch. P. Munch har jo sagt, at der er andre Maader for et Folk til at vise, at det har Villie til Livet. Ja, der er andre Maader, i hvert Fald for visse Dele af Folket, for en Aandens Arbejder er der naturligvis en Mulighed for at gøre en Indsats for sit Folk, for sit Land, for sin Nation, ved sit Arbejde. Der er en Mulighed for, at han kan vise, at han vil kæmpe for at bevare denne Nation, for at bevare dens Kultur, for at højne den og for at hævde den. Men det er nu en Gang saadan, det kan være bittert, det kan være ondt, men saadan er Livet, at der er ingen anden Maade, paa hvilken det hele Folk kan vise, at det har en Forstaaelse af sin egen Historie, Forstaaelse af sit eget Værd, Villie til at hævde sig, end gennem dette, at man erklærer, at man vil gøre, hvad man kan, ogsaa rent legemligt yde, hvad man kan, for at forsvare sig. Vi har den Tro, at det Folk, der ikke vil dette, vil være dødsdømt før eller senere, og vi er i den Henseende ganske enige med Branting. Vi beklager dybt, at det har været nødvendigt at slaa saa stærkt af paa Kravene, som det har været, og vi beklager den Sorgløshedens Aand, der raader i saa vide Kredse af vort Folk. Vi haaber, at de, der nu faar den Opgave at føre denne Ordning ud i Livet, vil gøre det med den Pligttrøskab og gode Villie, der er karakteristisk for de danske Befalingsmænd. Vi føler os overbeviste om, at de vil gøre det, selv om de sagligt set er Modstandere af denne Ordning, og det er mig en stor Glæde at kunne sige, at jeg har positive Udtalelser fra bitre Modstandere, som netop gaar i denne Retning. Vi haaber paa, at den Ungdom, der kommer efter, den Ungdom, der er ved at gro op, vil se klarere paa, hvad Livet ubønhørligt kræver af et Folk, ogsaa et lille Folk, der vil leve.

Statsministeren (N. Neergaard): Der blev rettet et Spørgsmaal til mig af det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, som jeg skal besvare — Svaret vil ikke vække Overraskelse hos det ærede Medlem. Selvfølgelig kan Regeringen ikke modtage det